

Posudek bakalářské práce

SIMONY REZKOVÉ

DVA GARIBALDIOVŠTÍ MEMOÁRISTÉ: GIUSEPPE BANDI A GIUSEPPE CESARE
ABBA,

Ústav románských studií FFUK

Simona Rezková si zvolila jako téma své bakalářské práce tzv. „garibaldiovské memoáry“ (do češtiny dosud nepřeložené) a soustředila se zejména na dva autory z této řady, obecně pokládané za nejvýznamnější, Giuseppa Bandiho a Giuseppa Cesara Abbu.

Rozvrh práce je přehledný a účelný. Autorka začíná stručným přehledem historické faktografie italského risorgimenta, přičemž věnuje zvláštní pozornost osobnosti Giuseppa Garibaldiho a literatuře, která se k této tematice váže. V další kapitole připomíná čtyři méně známá jména z okruhu „garibaldiovských memoáristů“ (Costu, Cecchiho, Barriliho a Guerzoniho). Dvě analytické kapitoly pak věnuje právě výše zmíněnému Bandimu a Abbovi.

Úvodní partie mají pro vlastní analýzy vytvořit obecnější pozadí: to je naprosto v pořádku a autorka skutečně hovoří o podstatném (opřela se také o kvalitní sekundární literaturu). Přesto na některých místech trochu vadí až příliš sumární formulace. Autorka např. říká (s. 16), že „zdařilou politickou satiru pěstoval také Giuseppe Gioacchino Belli“. Belli však nebyl jen „pěstitelem satiry“, jeho umělecký záměr měl mnohem komplexnější motivace.

V analytičtějších kapitolách ostatně autorka prokazuje, že je schopna i odstíněnějších soudů. Tak např. v úvodu ke kap. 3 (Garibaldiovští memorialisté) upozorňuje na skutečnost, že garibaldiovské vzpomínky vznikaly zpravidla po letech jako oslava heroického momentu v osobních historiích i v italských dějinách, a že v důsledku toho docházelo k stírání ideových odlišností, jež nepochybně v garibaldiovských řadách existovaly.

Jádrum práce je analýza Bandiho memoárů I Mille a Abbových vzpomínek Da Quarto al Volturno. Pro tyto kapitoly si autorka vytvořila jednotné schéma: biografie se zvláštním zřetelem k účasti na výpravě Tisíce, autorská bibliografie v její úplnosti, centrální témata vzpomínek: obraz Garibaldiho, výprava Tisíce, obraz Sicílie z pohledu Seveřana. Je to

nesporně dobré schéma a autorka jej realizovala poměrně zdařile. Její analýza je navíc podporována dobře zvolenými citáty. Můžeme se tak dotknout nejen toho, jak se v těchto textech buduje garibaldiiovský mýtus, ale také toho, jak složité byly pocity vojáků ze Severu na půdě italského jihu.

V poslední kapitole autorka připomněla rovněž využití Bandiho a Abbových memoárů v Ecově Pražském hřbitově.

Po formální stránce je práce zpracována relativně pečlivě, byť některé stylistické nedostatky – patrně efekt závěrečného chvatu – nelze přehlédnout (s. 11: „obyvatele, jež Garibaldiho považovali...“, s. 12: „...s jehož pomocí později vstal v čele hnutí Mladá Itálie“, s. 15: „díla často tvořily...“, s. 18: „díla, jež vypráví...“, s. 33 a 34: „bez toho aniž by“ apod.). Někde najdeme i drobné brepty: s. 15: „Niccolem Tommasem“ (správně Tommaseem), pozn. 24 na s. 23: „come se gli Canosse un'alloda“ (správně tuším „gli cantasse un'allodola“). Místy by se daly vylepšit překlady: Garibaldi určitě nenosil klobouk přes oči, pouze naražený do očí nebo do čela (s. 29).

Vzhledem k celkově slušné stylistické úrovni celé práce se nicméně mohu domnívat, že autorka by tyto chyby odstranila, kdyby měla čas na ještě jednu redakci textu. Zadání bylo nepochybně splněno a práci hodnotím známkou výborně.

Praha, 25. 5. 2014

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
vedoucí práce